21/03/2026

Πρωτοπρεσβύτερος π. Λεωνίδας Αθανασούλας: Η Παναγία μας είναι η προτύπωση της Εκκλησίας

/ Ενορίες

Παρά το πέρασμα των αιώνων, η τιμή, η αγάπη και η προσευχή των πιστών προς την Παναγία παραμένουν ζωντανές και ουσιαστικές, προσφέροντας νόημα στον καθημερινό αγώνα του ανθρώπου και κατευθύνοντάς τον προς την αιώνια ζωή.

Στην 3η ακολουθία της Δ΄ Στάσεως των Χαιρετισμών που τελέστηκε στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Παρασκευή 20 Μαρτίου, ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Λεωνίδας Αθανασούλας, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς.

Η ομιλία εντάσσεται στο πλαίσιο των εορταστικών εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2026».

Το κήρυγμα του π. Λεωνίδα ξεκίνησε με αναφορά στην ιστορική καθιέρωση του Ακαθίστου Ύμνου, που ψάλθηκε για πρώτη φορά το 626 μ.Χ. στον ναό της Παναγίας των Βλαχερνών στην Κωνσταντινούπολη, τονίζοντας τη διαχρονικότητα των μηνυμάτων του. Παρά το πέρασμα των αιώνων, η τιμή, η αγάπη και η προσευχή των πιστών προς την Παναγία παραμένουν ζωντανές και ουσιαστικές, προσφέροντας νόημα στον καθημερινό αγώνα του ανθρώπου και κατευθύνοντάς τον προς την αιώνια ζωή.

Στη συνέχεια μίλησε για την έννοια του «ρύπου της αμαρτίας». Σε αντιπαραβολή με τη σύγχρονη έμφαση στην εξωτερική καθαριότητα και απολύμανση, η Εκκλησία ενδιαφέρεται κυρίως για τον εσωτερικό καθαρισμό του ανθρώπου. Ο ρύπος αυτός ταυτίζεται με την πτώση των πρωτοπλάστων, την παρακοή και την απομάκρυνση από τον Θεό. Η αμαρτία δεν είναι απλώς μια ηθική παράβαση, αλλά μια κατάσταση αποξένωσης από την πηγή της ζωής.

Η θεραπεία αυτής της πτώσης πραγματοποιείται μέσω του Χριστού, του «νέου Αδάμ», και της Παναγίας, της «νέας Εύας». Η Παναγία είναι συνεργός στο σχέδιο της θείας οικονομίας, καθώς με την ελεύθερη συγκατάθεσή της δέχτηκε να γίνει η γέφυρα που ενώνει τον ουρανό με τη γη. Η συμβολή της, αν και δεν αναιρεί τη μοναδική σωτηριολογική αποστολή του Χριστού, είναι καθοριστική, διότι μέσω αυτής πραγματοποιήθηκε η ενανθρώπηση του Θεού.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε ο π. Λεωνίδας στην πνευματική ζωή της Παναγίας πριν τον Ευαγγελισμό. Παρουσιάζεται ως πρότυπο ησυχαστικής ζωής, αφιερωμένη στην προσευχή ήδη από την παιδική της ηλικία μέσα στα Άγια των Αγίων. Η νοερά και καρδιακή προσευχή της, καθώς και η προσμονή του Μεσσία, την καθιστούν υπόδειγμα για όλους τους πιστούς.

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στον χαρακτηρισμό της Παναγίας ως «κολυμβήθρας». Αυτό συνδέεται με το μυστήριο του βαπτίσματος, μέσω του οποίου ο άνθρωπος καθαρίζεται από την αμαρτία και αναγεννάται πνευματικά. Η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής παρουσιάζεται ως κατεξοχήν προβαπτισματική περίοδος, κατά την οποία οι πιστοί προετοιμάζονταν παλαιότερα για το βάπτισμα που τελούνταν το Μεγάλο Σάββατο. Το βάπτισμα συμβολίζει τον θάνατο του παλαιού ανθρώπου και την ανάσταση του νέου, κατά το πρότυπο της ταφής και της Ανάστασης του Χριστού.

Πέρα από το βάπτισμα, τόνισε και τη σημασία της μετάνοιας και της εξομολόγησης ως «λουτήρα» που καθαρίζει τη συνείδηση. Δεδομένου ότι ο άνθρωπος αμαρτάνει συνεχώς, η Εκκλησία προσφέρει τη δυνατότητα της πνευματικής ανανέωσης μέσω της μετάνοιας. Η διαδικασία αυτή οδηγεί στη συμμετοχή στο κορυφαίο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, που περιγράφεται ως «κρατήρ κιρνών αγαλλίασιν», δηλαδή ποτήριο που προσφέρει χαρά και ζωή αιώνια.

Η Παναγία συνδέεται και με αυτό το μυστήριο, καθώς χαρακτηρίζεται ως «Άγιο Ποτήριο», αφού μέσα της έφερε τον ίδιο τον Χριστό, τον «άρτον της ζωής». Με βιβλικές αναφορές, όπως η στάμνος με το μάννα και η ράβδος του Ααρών, υπογραμμίζεται ο προτυπωτικός της ρόλος στην Παλαιά Διαθήκη και η εκπλήρωσή του στη Καινή.

«Η Παναγία μας είναι η προτύπωση της Εκκλησίας μας. Άρα λοιπόν η Παναγία μας ενισχύει, μας ενδυναμώνει, μας βοηθάει, μας χαριτώνει να φέρουμε εις πέρας το δύσκολο αυτό έργο του πνευματικού αγώνα».

